
S větrem o závod

Julie Wald

Ava na Soraye cválala po čerstvě upraveném písku na jízdárně. Byla neděle, brzy ráno. Mlha od řeky se ještě povalovala po trávě a malovala na ni kudrlinky. Vypadaly jako ornamenty z oblaků, spadlých na zem – anebo jako by byl celý svět vzhůru nohama a nebe bylo ve skutečnosti zelené. Když se Ava dívala do trávy dost dlouho, mívala pocit, že tam zahlédla tančit víly, které tu na pasece podle legendy žijí. Ano, právě tamhle, vzadu za pastvinou u lesa, kde se řeka stáčí tak, že to vypadá, jako by tu byl malý ostrůvek.

Tam je vílí kopeček, porostlý trávou, vypouklý, jako by tu země měla hrb. Žádný z koní se tomu místu při pastvě nikdy nepřiblížil. Tomu místu se vyhýbali, ale ne ze strachu, spíš z úcty. Alespoň to tak Avě připadalo. Na tuto pastvinu chodili dědečkovi koně. Ava je často pozorovala. Žádný z nich nejevil známky neklidu či paniky. Prostě k té vyvýšenině nezamířili, ačkoli by jim místočko v zákrutu řeky nabízelo stín a příjemný chlad. Ideální příležitost si chvílku schrupnout. Přesto koně vílí kopeček obcházel, jako by nechtěli rušit. Bylo to opravdu zvláštní. Tím víc, když člověk znal legendu, jež se k místu vázala.

Byl to krásný příběh, o stříbrném koni, jehož poslaly víly, aby zachránil hradního pána, který před dávnými časy vládl zemi ze starého hradu Cassisburg. Když Ava na ten příběh pomyslela, samovolně v duchu slyšela Silvestrův bručivý hlas. Jednou jí tu legendu vyprávěl a při tom připálil karbanátky. Ava se zasmála.

Jak moc je ten příběh propojený se starou Hájovnou! Když vílí kůň hradního pána zachránil, slíbil svobodný pán Mertlin, že tu na pasece z vděčnosti postaví statek, který vílí kopeček ochrání před zničením. Hájovna už sice nebyla statkem, nicméně na jejím ochranném poslání se nic nezměnilo. A nezmění se ani tehdy, až se z Hájovny stane *Soulhorsefarm*, Elsiina základna pro trénink koní. Tím si Ava byla naprosto jistá. Legenda měla tedy větší dosah, než by leckdo řekl. Navíc byl tenhle starý příběh důvodem, proč Silvester s Albertinou rozhodně museli koupit stříbrnou klisnu Sorayu, ačkoliv už tenkrát byla obtížně zvladatelná. Jenže: jak často člověk potká vílího koně? A když navíc žije na tajemném místě s vílami...

Podle Silvestra jsou vílí koně snadno poznat. Většinou mají stříbrnou srst a vždycky mají hřívu barvy zralého lnu, která působí jako spředené stříbro. Vílí koně se lidem zjevují jen tehdy, když je osud povolá... Přesně tak přece vkročila Soraya do Avina života. Ve chvíli, kdy ji nejvíc potřebovala. Přestože byla Ava ve svých téměř třinácti letech dost stará na pohádky, téhle zkrátka chtěla věřit. Dívala se na nádherný krk stříbrné klisny, jejíž dlouhá hříva v ranním slunci skutečně zářila jako pravé stříbro. Ava toho koně tolik milovala!

Že je Soraya slepá, teď už při vyjíždkách prakticky nehrálo roli. Ava měla dokonce dojem, že se na Soraye jezdí právě proto tak dobře. Stačilo jen pomyslet – a klisna okamžitě reagovala. Jako by spolu byly propojené. Cítily totéž, chtěly totéž: létat! A to mohly jen společně. Ava za Silverhorse převzala vidění a slepá klisna ji nechala v sedle nadnášet. Nejúžasnější pocit na světě!

Ava se šťastně usmívala. Soraya okamžitě odpověděla spokojeným frknutím. Pak obě společně změnily tempo, v čistém přechodu zpomalily do středního kroku. Jen na tři takty, než Ava Sorayu sotva znatelně pobídla a ta znovu nacválala, tentokrát do contracvalu. Bylo k nevíře, jak snadno se takové obtížnosti daly provádět. Albertina Sorayu vyškolila opravdu dokonale a Ava byla taky dost obstojná jezdkyň. Za to vdělila své bývalé trenérce, paní Eisové (po které se jí však ani trochu nestýskalo – ne nadarmo jí s kamarádkami na Jezdeckém dvoře Eschental přezdívaly *Ledárna*).

Přísná trenérka nicméně Avu naučila perfektnímu držení těla, jež je tolik důležité při parkurovém skákání i v drezuře. A ještě víc ve working equitation. Tady se často jezdí jednoručně, jen pomocí váhy a holeně. A právě takovou drezurní úlohu si Ava chtěla procvičit teď. Přešla do kroku a dělala,

jako by měla v ruce garrochu, dlouhou tyč, jakou kdysi používali honáci ke shánění stáda. Vzala otěže do jedné ruky, druhou natáhla šikmo před sebe a nacválala. Při tom přenesla váhu na vnitřní sedací kosti, posunula vnější holeň trochu dozadu a tou vnitřní trochu zkrátila Sorayiny cvalové skoky, nakonec provedla piruetu. Totéž pak zopakovala na druhou ruku.

Ava se tolik soustředila, že si vůbec nevšimla dvou cyklistů, kteří ji s nadšením pozorovali z kraje jízdárny.

Postřehla je teprve, když se k nim připojila Elsie. Vynořila se ze zasnění, zadržela Sorayu do kroku a nechala ji jít na dlouhé otěži. Neustále ji ovládala nepatrnými změnami sedu. Anebo myšlenkami. Tak to Avě alespoň často připadalo. Komunikace mezi nimi fungovala tak hladce, že by sotva kdo vůbec pomyslel na to, že ten kůň je slepý. Soraya pod sedlem šla jako kterýkoli jiný drezurní kůň.

A právě něco v tom smyslu říkal ten starší pán ve chvíli, kdy se před nimi Ava zastavila. „Ani se mi nechce věřit, že je ten kůň slepý. Vůbec to není znát.“ Žena vedle něho vypadala stejně ohromeně.

„To je hlavně jezdkyní,“ prohlásila Elsie hrdě. „Ty dvě si spolu neobyčejně dobře rozumějí.“

Ava se zpod jezdecké přílby vesele smála. Měla radost, že Elsie její krom-obyčejný vztah se Sorayou nebrala jako samozřejmost. Tím spíš, že jí Silverhorse vůbec nepatří – je to Elsiin kůň. Anebo vlastně Silvestrův. A přesto se oba už delší dobu k Avě chovali, jako by šlo o jejího koně, přinejmenším co se týče ježdění. Do toho jí už dávno vůbec nikdo nemluvil.

„Avo, ráda bych ti představila Wilhelma Grafa,“ řekla Elsie teď. „A tohle je jeho paní.“

Ava starší manžele zdvořile pozdravila. Když se nedostavila žádná další reakce, doplnila Elsie na vysvětlenou: „Pan Graf je náš starosta!“

„Aha,“ došlo to Avě konečně. Doteď si myslela, že jde zkrátka o nějaké nové Elsiiny zákazniky. Teď jí bylo jasné, jak to, že návštěva ví o Sorayině hendikepu. Nadšeně se na ně usmála.

„My jsme dneska vytáhli kola, abychom vás konečně poznali osobně,“ řekl pan Graf. „A na vlastní oči spatřit symbol Cassisburgu, vílího koně. Je to opravdu překrásná klisna!“ pěl starosta chválu. Chtěl Sorayu pohladit, ale ta se nenechala a varovně frkla.

Ava se ji snažila uklidnit. Soraya konečně nemohla vědět, že pan Graf je právě tím, kdo rozhoduje o prodeji Hájovny, a tím i o osudu jich všech. Poplácala ji po krku a v duchu jí říkala: Jen klid, má milá.

Poslala tu větu dál v myšlenkách, protože mezitím dobře věděla, že jí Soraya rozumí. Jak je to možné, si sama nedovedla vysvětlit, věděla jen, že to tak je. A to jí naprosto stačilo. Soraya teď frkla o poznání vlídněji, i když to pořád znělo trochu jako zavrčení.

Starosta se smál. „Aha, madam je vybíravá!“ rychle ruku stáhl. Vypadalo to, že Soraye odmítavé chování vůbec nezazlívá. „Vždyť máš pravdu. Já bych se taky nenechal poplácávat od cizích.“

Ava se dala do smíchu. Tenhle pan Graf je asi docela v pohodě, pomyslela si s úlevou. Nebe a duďy, ve srovnání s tím slizkým Kronbeekem.

Teď už se smála i Elsie.

Pak Elsie řekla: „Pan Graf si s námi chce popovídat o tom natáčení. O tom reklamním filmu, co jsem ti nedávno zmiňovala, vzpomínáš?“

Ava se na chvilku zamračila, ale pak si skutečně vzpomněla. Šlo o promovideo města, které mělo za cíl nalákat sem nové firmy – kvůli projektu Nová Andra. Elsie jí o něm vyprávěla před pár týdny, Ava si však nedovedla představit, že by ve filmu měla opravdu účinkovat jejich stříbrná klisna. Ačkoliv... Od té doby, kdy Soraya zvítězila na Poháru Cassisburgu, stala se doslova celebritou. Takže je tu šance, že když ve videu zazáří, tak starosta Graf rozhodně nepřipustí, aby vílí kuň, ztělesnění městského znaku Cassisburgu, přišel o střechu nad hlavou. Natáčení reklamního videa je obrovská příležitost, jak starostu dostat na jejich stranu. Ava se široce usmívala. „Jestli budu moct s něčím pomoci, tak už se na to těším.“

Starosta spokojeně přikývl. „Představoval bych si to asi takhle,“ spustil. „Soraya bude vypadat jako kuň snů. Tak, jak si člověk zkrátka vílího koně představuje. Zkrátka tak, jako na těch fotografiích na Instagramu.“ Hrdě se usmál, když si všiml, že se na něj Elsie i Ava podívaly poněkud překvapeně.

„No ano, to se ví, že tu stránku znám,“ řekl a dodal: „Ukázala mi ji vnučka.“

Všichni se dali do smíchu.

Pak pan Graf pokračoval: „Takže: tenhle kuň s sebou nese body sympatie, a to nejen pro mladé. Zaujme i starší generaci, například přes historii města. My pochopitelně chceme oslovit obě cílové skupiny. Nejprve ukážeme vílího koně na pasece u kopečku, pak představíme stavební projekt a zařadíme

pár sekvencí z centra města. Korunujeme to pak nahoře u zříceniny hradu, pochopitelně se starým znakem města v pozadí, aby byl vidět ten dávný vílí kůň. A to už nám do obrazu vběhne náš současný vílí kůň.“ Nadšeně si mnul ruce. „Bude to skvělé. Výtečně nám to jako městu vylepší image.“

Jenže v tu chvíli Avu smích přešel. „Cože? Vy chcete brát Sorayu nahoru ke hradu? Vždyť tam nikdy nebyla. Ona je *slepá!*“

Starosta Graf na ni zaraženě vykulil oči. „No a?“

Ava rozčileně zavrtěla hlavou, až její světlý cop létal vzduchem jako bič. Copak je Soraya nějaká cirkusová atrakce? Copak je koník na kolotoči, kterým se může libovolně točit dokolečka? Jak na to ten starosta přišel? Omlouvá ho snad jedině, že nerozumí koním, a už vůbec ne slepým koním. Jenže ona tu přece není od toho, aby ho takové věci učila. Na to tedy vážně nemá chuť. S prosbou o pomoc v očích se obrátila na Elsii.

Jenže trenérka koní z vývoje této konverzace byla zaskočená úplně stejně. „Nestačilo by nafilmovat Sorayu jednoduše tady u nás, na pasece u vílího kopečku?“ namítla opatrně.

Starosta se zděsil. „Ale vždyť my už jsme to všechno domluvili s marketingovým týmem! Natáčení je dohodnuté, statisté jsou zjednaní... Vy mi tu snad nechcete tvrdit, že to, co jsme si představovali, jako nepůjde?“

„No tak to je pěkná šlamastyka!“ ozval se za nimi najednou hlas, za nímž se všichni otočili. Silvester! Právě včas, pomyslela si Ava. „Neměl ses radši nejdřív zeptat, a teprve potom angažovat hordu filmařů?“

Starý pan Hennelly se k nim kulhavě blížil po pěšině, v ruce hůl. V očích se mu blýskalo, jako pokaždé, když měl něco za lubem. Ve sprádání plánů byl Elsiin dědeček totiž mistr! Když si něco vzal do té své bělovlasé hlavy, postaral se, aby to nakonec vypadalo jako nápad toho druhého, koho potřeboval dostat tam, kde ho chtěl mít. Ava si byla jistá, že Silvestr starostovi už vysvětlí, že to takhle nepůjde.

Když jí došlo, že ti dva jsou asi dávní přátelé, zarazila se. Se smíchem se Silvester s Wilhelmem Grafem poplácali po zádech. Nad drzou poznámkou se starosta vůbec nepozastavoval, naopak.

„Ty jeden starý lišáku! Jak vidím, penze ti zrovna neprospívá! Copak sis to provedl s kolenem?“ ptal se starosta udiveně.

Starý lesník, jenž dřív pracoval pro město, se jen usmál: „To nic není,“ zabručel, i když to rozhodně nebyla pravda. Elsiin dědeček ve skutečnosti nutně potřeboval nový kolenní kloub, po nešťastné nehodě se Sorayou. Slepá

klisna ho jednou totiž v záchvatu zlosti zranila. Operaci se Silvester dosud nicméně šikovně vyhýbal. „Takže vy chcete udělat Sorayu slavnou?“ zeptal se pak. „Ty, Wildo, to tě ale bude něco stát. Soraya není zadarmo. A my potřebujeme peníze, abychom mohli koupit Hájovnu. Vždyť do dobře víš.“

Pan Graf si obřadně odkašlal, současně se však dal do smíchu. „Ale ano, jistě. Stejně jsem s vámi o tom chtěl mluvit. Takže, co byste řekli na... tisíc eur za natáčecí den? Podle lidí z marketingu to je běžná cena,“ dodal rychle.

Silvestr kývl. „Tak jsme domluveni.“ Na to si ti dva podali ruce.

Ava nevěřila svým uším. Tisíc eur? Za jeden den? To jsou ale rychle vydělané peníze. Vtom se vzpamatovala. „Moment ještě!“ zvolala. „Co bude s tou hradní zříceninou?“

Silvester na ni povzbudivě mrkl. „To přece s trochou tréninku zvládnete, nemyslíš?“

Avě spadla čelist. Myslela si, že Silvestrovy chytáky už zná, ale teď mu tedy pěkně sedla na lep. To, co vzápětí dodal, opravdu nečekala: „Leccos si procvičíte, abys si s ní taky občas mohla někam vyjet...“

No tedy! Teď mu to opravdu spolkla i s navijákem. Ava si tolik přála smět si se Sorayou vyrazit na projížďku. Možná, že má Silvestr pravdu. Že si Soraya bude v terénu počínat lépe, než by čekali. A možná, že si Silverhorse pořádnou vyjížďku taky užije. Lesní cesty v okolí jsou přece v dobrém stavu, nahoru na hrad se lesem dá dostat snadno... Proveditelné to je... V tu chvíli si Ava uvědomila, že se vlastně už strašně těší. Přikývla tedy.

„Výborně!“ Pan Graf vypadal, že se mu ulevilo. I jeho žena měla očividně radost. Jen Elsie se tvářila dost skepticky. Ale to mohlo mít úplně jiný důvod – nejspíš už v myšlenkách dávno byla v tréninkové stáji.

Zato Ava cítila, jak s ní v duchu představa opravdové vyjížďky se Sorayou šije. V myšlenkách už se na stříbrné klisně projížděla po lese. Však to s trochou cvičení spolu zvládnou!

„No tak to je pěkně pitomá věc,“ rozčilovala se o pár dní později Lou. Vedla Medvídka lesní cestou, a ačkoli se jinak koní bála, počínala si dost dobře. Za ní šla Ava, vedoucí Sorayu. Stříbrná klisna funěla tak divoce, jako by ve skutečnosti nebyla kůň, ale drak. Ava měla plné ruce práce s uklidňováním. Přitom měla tak skvělý nápad – když s nimi půjde jiný kůň, kterého Soraya dobře zná, uklidní ji to. Medvídek však zřejmě nebyl

pro procházku lesem tou správnou volbou. Soraya mu zřejmě moc nevěřila, a Avině kamarádce nevěřila už vůbec. Jenže Lou byla jediná, kdo měl čas jí při tréninku v lese pomáhat. Elsie nevěděla, kam dřív skočit, Elaf musel ještě pořád pracovat v kavárně svých rodičů – a Silvestra bolelo koleno. Cestu od Hájovny nahoru ke zřícenině by pěšky nezvládl. Takže zbývala opravdu jen Lou. Zlatá, skvělá Lou, která ji vždycky podpořila, když bylo potřeba. Na Lou byl spoleh.

„Máš to u mě,“ řekla jí Ava vděčně.

„Hm. Myslím, že tě to bude stát přinejmenším jeden zmrzlinový maxipohár. S čokoládovou zmrzkou, tu mají v Durmerlinově kavárně děsně dobrou,“ poznamenala Lou. Ustaraně se ohlédla, když Soraya hlasitě zařehotala. „Co s ní je?“

„Neboj, já myslím, že je jen rozrušená,“ na to Ava. Ve skutečnosti byla sama čím dál nejistější. Jak se vzdalovaly od Hájovny a Soraya byla čím dál víc neklidná, pochybovala Ava, jestli se nepustila do zoufalého podniku. Ruce už jí pěkně bolely, jak Soraya pořád trhala hlavou a tahala za vodítko. Neustále poskakovala ze strany na stranu, a navíc v lese každou chvilku něco znepokojivého slyšela.

Ava si vzpomněla, jak se Soraya nedávno už jednou chovala takhle podivně. Byly spolu na pastvině v lese. Soraya jako by tam něco viděla, Avě to však zůstalo skryto. Chvilí měla dokonce pocit, že ji někdo pozoruje. Divný pocit to byl. Tehdy to svalila na mlhu od řeky a na víly. Jenže tady v lese teď nebyla ani mlha, ani žádné víly. Soraya však najednou roztáhla nozdry a zvedla hlavu.

„Ale tam opravdu nic není,“ zašeptala jí Ava tiše, aby ji Lou neslyšela. Rozhodně nechtěla kamarádku ještě víc vyděsit. Lou už tak byla s nervy v koncích. Koně jsou však stádní zvířata a následují jen toho, kdo je následování hoděn. Naštěstí byl Medvídek opravdový klidas, takže nevzrušeně pokračoval po lesní cestě a vlastně tím ještě uklidňoval svou průvodkyni. Vypadalo to, že ve skutečnosti vede shetlandský pony dívku a ne ona jeho.

Ava tedy vedla Silverhorse dál, neklidu se však nezbavila ani jedna z nich. Jestli to takhle půjde dál, můžeme to natáčení zapomenout, říkala si Ava v duchu. A vyjížďky dál od Hájovny jakbysmet. Soraya se chová jako sud střelného prachu! Pod stříbrnou srstí to jen pulzovalo, jen jen explodovat. Jako by ji tady v lese něco nesmírně znervózňovalo. Jenže co? Má snad strach ze zvuků lesa? Z větru v korunách stromů? Ze šramotu malých zvířat

v křoví? Z pípání ptáků nad nimi? Anebo je to něco jiného? Co když je tam ještě něco dalšího?

Ava se nedůvěřivě rozhlížela. Kolem dokola bylo vidět jen zeleno. A kus dál před nimi prosvítalo skrze listí stromů staré zdivo. Oddechla si. „Vidíš? Už jsme skoro tady!“ Vykročila teď trochu svižněji a vedla Sorayu ke zřícenině, která v zapadajícím slunci působila docela majestátně. Byla to ruina raně středověkého hradu, postaveného na skalním masivu. Už jen pár zbytků zdí připomínalo, že tu kdysi stávala jedna z největších pevností široko daleko. Jen hradní věž byla dosud v zázračně dobrém stavu, impozantně se tyčila na pozadí letní modré oblohy.

Před časem tu našťestí opravili střechu, jinak by se i ta věž už nejspíš rozpadla vlivem větru a deště, pomyslela si Ava. I když z dávného hradu už moc nezbylo, přesto na tom místě bylo znát, jak bývalo mocné – Ava jasně vnímala jeho sílu pokaždé, když sem přišla.

Starý znak města byl vytesán do kamene docela nahoře, hned pod šindelovou střechou okrouhlé věže. Ve večerním slunci byly jasně rozeznatelné všechny linie. Vlající hřívá vílího koně, vyvedená ve stříbře, teď oranžově zářila. Vypadala jako plameny ve větru.

Někteří lidé v tom vídali věštbu. Nedávno jim o tom vyprávěla třídní učitelka. Školní rok už končil a celá třída se vypravila do Durmerlinovy kavárny, patřící Elafovým rodičům. Zatímco všichni dlabali zmrzlinu, vyprávěla třídní o historii hradu, i o legendě s vílím koněm, a taky se zmínila o věštbě.

Na starém znaku města se prý dá poznat, co člověku přinese budoucnost. Podle postavení slunce a odrazu slunečního světla ve stříbrné hřívě vílího koně. Funguje to jen večer, v určitou dobu, kdy slunce dosáhne horizontu. Lidé té chvíli říkají *zlatá hodina*. To pak koňská hřívá zazáří – buďto hřejivě zlatou září, anebo jako teď: rudě jako plameny.

Je k tomu i pověra. Jak to učitelka říkala? Ava se zamyslela.

Vílí zlato – štěstí ti přeje, vílí oheň – chraň se, zle je.

Ano, tak ta pověra zní. A co je tam vidět teď? Jednoznačně vílí oheň! Ava se bezděčně natáhla, aby Sorayu polaskala v hřívě, snad aby sama sebe poněkud uklidnila. Cítila, že jí naskočila husí kůže. Nebyla si jistá, kde se ta nervozita bere. Snad ne kvůli věštbě? To je přece nesmysl! Jen proto, že se zapadající slunce zrovna teď odráží v postříbřeném erbovním koni a barví ho doruda, se přece hned nemusí stát nic zlého. Ava je sice velmi citlivá, ale

pověřivá rozhodně není. „Nejlepší bude, když ji tu necháme chvíli pást,“ prohlásila najednou, aby sama sebe odtrhla od znaku na věži.

„Dobrý nápad,“ bručela Lou a s Medvídkem zamířila na palouk, který býval dříve hradním nádvořím. Vtom se za nimi ozvalo prasknutí a obě dívky ztuhly leknutím.

Soraya výhrůžně položila uši dozadu.

„Někdo tam určitě je,“ špitla Lou a nenápadně pošilhávala směrem, odkud se ten zvuk ozval.

„Asi srnka,“ na to Ava. Jenže i ona před okamžikem, i když jen koutkem oka, zahlédla ve křoví něco, co se srnkou nemělo nic společného. Mihlo se tam něco zrzavého!

„Pojď radši už zpátky,“ naléhala Lou.

Ava kývla. Najednou cítila, že tu ve vzduchu visí jakási divná nálada. Jakýsi šepot nebo šum z hlubin minulosti. Nemohla se zbavit dojmu, že tu u ruiny hradu nejsou vítány. Když něco takového cítí ona, je jasné, že Soraya to cítí ještě tisíckrát silněji. Takže bude rozhodně lepší vydat se nazpátek, než se Silverhorse začne jančit ještě víc. To už by ji sem podruhé nedostala ani párem volů. Příště se sem vypraví přes den, ne když se smráká. To je jasné, že v takovou podvečerní dobu už všechno působí tak nějak strašidelně.

Jemně zatáhla za vodítko. „Pojď, půjdeme,“ řekla Soraye a zamířila zpět na lesní cestu. Lou s Medvídkem je těsně následovali. Dívky pochodovaly lesem co nejsvižněji, a ke hradu se už raději ani neohlížely.

Ava se však nemohla zbavit vzpomínky na ten divný moment před chvílí. To zrzavé rozhodně nebyla srnka ani jiné zvíře. V křoví tam byl nějaký člověk. Jenže proč?

Snad to byl nějaký turista, uklidňovala se. Soraya si ho všimla už při cestě nahoru, proto byla tak nervózní. Ano, tak nějak to muselo být. Protože kdyby to tak nebylo, uvědomila si Ava a naprázdno polkla, znamenalo by to, že je celou dobu v lese někdo sledoval. Někdo, kdo je pozoroval a při tom nechtěl být sám viděn... To je ale děsivá představa!

Radši o tom před Lou vůbec nebude mluvit. Určitě by to byl jen planý poplach.